

Arrest

nr. 240 750 van 11 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 25 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2020 om 14u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN ROYEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die voorheen reeds in België verbleef in het raam van een verzoek om internationale bescherming en een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, diende op 13 oktober 2014 een aanvraag in tot afgifte van een visum type C (familiebezoek/medische redenen).

1.2. Op 21 januari 2015 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het gevraagde visum type C aan de verzoeker toe te staan.

1.3. De verzoeker diende op 11 december 2015 bij de Italiaanse autoriteiten een aanvraag in tot afgifte van een visum type C (toerisme).

1.4. De Italiaanse autoriteiten weigerden op 18 december 2015 het gevraagde visum type C toe te staan omdat het door de verzoeker voorgelegde reisdocument vals of vervalst was.

1.5. De verzoeker diende op 1 april 2016, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigerde op 28 september 2016 het op 1 april 2016 gevraagde visum type D toe te staan.

1.7. De verzoeker diende op 28 oktober 2016, in functie van zijn Belgisch kind, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigerde op 21 maart 2017 het op 28 oktober 2016 gevraagde visum type D toe te staan, dit om redenen van nationale veiligheid.

1.9. Niettegenstaande deze visumweigeringen, kwam de verzoeker op een ongekennde datum terug naar België en diende hij er op 11 september 2018, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. De gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) nam op 25 januari 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest nr. 223 967 van 15 juli 2019 verwierp de Raad het beroep dat de verzoeker instelde tegen de beslissing van 25 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.12. De verzoeker diende op 21 november 2019 nogmaals, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.13. De gemachtigde nam op 23 januari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Ook tegen deze beslissing stelde de verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 238 909 van 24 juli 2020 werd ook dit beroep verworpen.

1.14. Op 25 augustus 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 25 augustus 2020 en die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Sint-Niklaas op 25/08/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [K.]
voornaam: [T. T.]
[...]
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Uit de nota van 21.09.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) afkomstig van de Staatsveiligheid, blijkt dat mijnheer gekend is als salafist en gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken. Verder blijkt hij sinds jaren nauwe contacten te onderhouden met anderen die eveneens geradicaliseerd zijn in België, alsook geradicaliseerden van de Kaukasische gemeenschap, alsook daarbuiten (de Turkse gemeenschap met name). Mijnheer is ook gekend als aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus. Onder zijn contacten zijn meerdere personen die ofwel in Syrië verbleven hebben ofwel actief hebben bijgedragen aan het ondersteunen van groepen daar.

Deze nota werd bevestigd op latere data, meer bepaald op 13/03/2017, op 10/09/2018, op 25/01/2019 en op 25/08/2020. De Staatsveiligheid onderschrijft de bevindingen rond betrokkene nog steeds. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat betrokkene, door zijn actueel, persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land. Betrokkene werd eerder hierom de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd, maar wist zich desalniettemin toch naar België te begeven.

Betrokkene verklaart gehuwd te zijn met [T., F. A.] ([...] met Belgische nationaliteit). Dit huwelijk is echter niet erkend in België. Daarnaast woont betrokkene samen met hun kind [K., Y. T.] [met Belgische nationaliteit]. Het feit dat betrokkene gehuwd is in Rusland met een met een Belgische onderdane, en met haar en hun kind samenwoont, geeft hem geen automatisch recht tot verblijf.

Betrokkene diende op 11/09/2019 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn zoon [K., Y. T.] die de Belgische nationaliteit heeft. Op 25/01/2019 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op het Belgisch minderjarig kind. Betrokkene en zijn kind kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kan het kind betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat het kind – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016).

Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België (en samenwoont met zijn partner en hun kind), weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de dreiging voor de nationale veiligheid. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de nationale veiligheid.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 15/07/2008 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in, waarvan hij op 22/10/2009 afstand deed.

Op 06/08/2008 diende betrokkene een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9 ter van de wet van 25/12/1980), hetgeen op 10/11/2011 als ongegrond beschouwd werd. Die beslissing werd op 31/05/2012 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarop volgend werd er op 25/10/2016 een nieuwe beslissing genomen, namelijk dat de aanvraag zonder voorwerp was geworden.

Op 10/09/2008 diende betrokkene een aanvraag tot humanitaire regularisatie in (artikel 9 bis van de wet van 25/12/1980), dewelke op 03/03/2011 als ongegrond beschouwd werd.

Betrokkene diende op 11/09/2018 een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van zijn Belgisch kind [K., Y. T.] Die aanvraag werd op 25/01/2019 geweigerd. Tegen die beslissing ging betrokkene in beroep op 20/03/2020, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24/07/2020 besliste om dat beroep te verwerpen.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de nationale veiligheid

Uit de nota van 21.09.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) afkomstig van de Staatsveiligheid, blijkt dat mijnheer gekend is als salafist en gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken. Verder blijkt hij sinds jaren nauwe contacten te onderhouden met anderen die eveneens geradicaliseerd zijn in België, alsook geradicaliseerden van de Kaukasische gemeenschap, alsook daarbuiten (de Turkse gemeenschap met name). Mijnheer is ook gekend als aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus. Onder zijn contacten zijn meerdere personen die ofwel in Syrië verbleven hebben ofwel actief hebben bijgedragen aan het ondersteunen van groepen daar.

Deze nota werd bevestigd op latere data, meer bepaald op 13/03/2017, op 10/09/2018, op 25/01/2019 en op 25/08/2020. De Staatsveiligheid onderschrijft de bevindingen rond betrokkene nog steeds. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat betrokkene, door zijn actueel, persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land. Betrokkene werd eerder hierom de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd, maar wist zich desalniettemin toch naar België te begeven.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 15/07/2008 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in, waarvan hij op 22/10/2009 afstand deed.

Op 06/08/2008 diende betrokkene een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9 ter van de wet van 25/12/1980), hetgeen op 10/11/2011 als ongegrond beschouwd werd. Die beslissing werd op 31/05/2012 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarop volgend werd er op 25/10/2016 een nieuwe beslissing genomen, namelijk dat de aanvraag zonder voorwerp was geworden.

Op 10/09/2008 diende betrokkene een aanvraag tot humanitaire regularisatie in (artikel 9 bis van de wet van 25/12/1980), dewelke op 03/03/2011 als ongegrond beschouwd werd.

Betrokkene diende op 11/09/2018 een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van zijn Belgisch kind [K., Y. T.] Die aanvraag werd op 25/01/2019 geweigerd. Tegen die beslissing ging betrokkene in beroep op 20/03/2020, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24/07/2020 besliste om dat beroep te verwerpen.

De onderdaan van een derde land is een gevaar voor de nationale veiligheid:

Uit de nota van 21.09.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) afkomstig van de Staatsveiligheid, blijkt dat mijnheer gekend is als salafist en gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken. Verder blijkt hij sinds jaren nauwe contacten te onderhouden met anderen die eveneens geradicaliseerd zijn in België, alsook geradicaliseerden van de Kaukasische gemeenschap, alsook daarbuiten (de Turkse gemeenschap met name). Mijnheer is ook gekend als aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus. Onder zijn contacten zijn meerdere personen die ofwel in Syrië verbleven hebben ofwel actief hebben bijgedragen aan het ondersteunen van groepen daar.

Deze nota werd bevestigd op latere data, meer bepaald op 13/03/2017, op 10/09/2018, op 25/01/2019 en op 25/08/2020. De Staatsveiligheid onderschrijft de bevindingen rond betrokkene nog steeds. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat betrokkene, door zijn actueel, persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land. Betrokkene werd eerder hierom de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd, maar wist zich desalniettemin toch naar België te begeven.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Rusland omdat hij bij zijn gezin woont in België en bij hen wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Rusland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

[...].

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. De ontvankelijkheid van de vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 25 augustus 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing – en dit geheel ten onrechte – voorhoudt dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering diende te worden betekend om redenen dat (1) hij "door zijn actueel persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging" zou vormen "voor de nationale veiligheid van het land", (2) verzoeker "verklaart gehuwd te zijn met [T. F. A.] ([...] met Belgische nationaliteit)" doch dit huwelijk niet erkend zou zijn naar Belgische recht én hij daarnaast samenwoont "met hun kind [K., Y. T.] ([...] met Belgische nationaliteit)" doch het feit dat verzoeker "gehuwd is in Rusland met een Belgische onderdane, en met haar en hun kind samenwoont", verzoeker geen automatisch recht zou geven tot verblijf en de aanvragen gezinshereniging met zijn Belgische zoon, dewelke verzoeker voorheen indiende werden geweigerd waardoor kan geconcludeerd worden "dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt "aangezien "ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België (en samenwoont met zijn partner en hun kind), weegt dit niet op ten aanzien van de ernst van de dreiging voor de nationale veiligheid "én "het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de nationale veiligheid "én verzoeker geen schending van artikelen 3 en 8 EVRM aannemelijk maakt;

Aangezien de bestreden beslissing voorts voor wat betreft 'het niet toestaan van een termijn van vrijwillig vertrek', 'de terugleiding naar de grens' én 'de vasthouding' benevens het "risico op onderduiken" dezelfde motieven vermeldt;

Aangezien de bestreden beslissing zich in hoofdzaak baseert op een nota van 21.02.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) van de Staatsveiligheid, dewelke op 13.03.2017, op 10.09.2018, op 25.01.2019, op 17.01.20 zou bevestigd geweest zijn alsook – zo blijkt uit de bestreden beslissing – op 25.08.20 (zijnde datum van de bestreden beslissing!) andermaal;

Aangezien deze 'bevestigingen' steeds enkel en alleen de inhoud van de nota van 21.02.2016 bevestigen zonder er enig actueel én/of concreet element aan toe te voegen;

Aangezien verzoeker steeds n.a.v. de vorige gevoerde RVV-procedures, dewelke vermeld werden onder sub 3.1. Feiten, met de grootst mogelijke klem de aantijgingen uit de voormelde nota van de Staatsveiligheid heeft ontkend en deze blijft ontkennen;

Aangezien verzoeker uiteraard onmogelijk terzake het negatief bewijs kan leveren én hierover trouwens ook nooit door welke instantie in België gehoord is geweest én waarbij volledigheidshalve in dit kader ook dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing op blz. 5 geheel ten onrechte vermeldt dat verzoeker voorafgaandelijk aan de beslissing gehoord zou geweest zijn en terzake verwezen wordt naar het "door de politiezone van Sint-Niklaas ingevulde administratief verslag en het formulier hoorrecht " doch deze documenten zelfs niet werden gevoegd aan de bestreden beslissing;

Aangezien verzoeker n.a.v. de eerste RVV-procedure m.b.t. de weigering van zijn eerste aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn administratief dossier, zoals neergelegd door DVZ aldan op de griffie van de RVV heeft geconsulteerd doch diende vast te stellen dat de voormelde nota van de Staatsveiligheid alsook de daarop volgende bevestigingen van deze nota zich niet het in het neergelegde dossier bevonden;

Aangezien de raadsman van DVZ in haar nota met opmerkingen dd. 24.04.19 n.a.v. de voormelde RVV-procedure terzake stelde op blz. 7 :

“ Verzoekende partij kan te allen tijde het administratief dossier, evenals het rapport van de staatsveiligheid, inzien op de Dienst Vreemdelingenzaken, mits voorafgaandelijke afspraak.

Uit niets blijkt dat verzoekende partij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben aangeboden alwaar haar het inzagerecht zou zijn geweigerd.

De procedure van inzage van het dossier in het kader van de openbaarheid van bestuur, conform de wet van 11 april 1994, kan als volgt geciteerd worden :

In voornoemde wet en meer bepaald in artikel 4, wordt het volgende gesteld :

..., elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

...

Artikel 5 stelt :

...op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aangelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, “ (zie stuk 2);

Aangezien op basis van het bovenstaande de raadsman van verzoeker, nadat deze op 21.11.19 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie had ingediend, bij aangetekend schrijven dd. 12.12.19 aan DVZ (zie stuk 2) een integrale kopie van het administratief dossier (inclusief alle rapporten van de Staatsveiligheid) van verzoeker opvroeg;

Aangezien DVZ op voormeld verzoek slechts reageerde in het kader van de tweede RVV-procedure m.b.t. de weigering van de tweede aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid én dit door de neerlegging in het administratief dossier van de nota van 21.02.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) van de Staatsveiligheid alsook van de bevestigingen van deze nota op 13.03.2017, op 10.09.2018, op 25.01.2019 én op 17.01.20;

Aangezien deze ‘nota’ slechts een schrijven is, waarin de administrateur-generaal van de VSSE zonder enige bronvermelding en/of duiding/onderbouw geheel bewijsloos poneert dat verzoeker een salafist zou zijn, gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken, contacten te hebben met radicale middens in België, lid te zijn van een terroristische organisatie alsook er onder zijn contacten zich een aantal Syrië-strijders zouden bevinden én zoals supra reeds gesteld de eropvolgende ‘bevestigingen’ hieraan geen enkel actueel en/of concreet element toevoegen;

Aangezien verzoeker zich uiteraard alleen maar kan verdedigen voorzover hij eerst kennis kan nemen van de concrete gegevens waarop de VSSE deze aantijgingen blijft baseren én als deze concrete gegevens, voor zover deze effectief zouden bestaan – quod non, voorkomen in de eigenlijke nota/rapport/verslag van de VSSE - én dus niet zoals thans een eenvoudig schrijven van de administrateur-generaal van de VSSE aan DVZ - aan verzoeker duidelijkheid dient verschaft te worden of DVZ in het bezit is van deze stukken én zoja zij deze stukken ingevolge het aangetekend schrijven dd. 12.12.19 van de raadsman van verzoeker waarbij o.b.v. art. 4 én 5 van de wet van 11 april 1994 een integrale kopie van het administratief dossier van verzoeker werd opgevraagd aan verzoeker dient te bezorgen;

Aangezien verzoeker voorts absoluut bereid is over deze stukken gehoord/verhoord te worden én dit desnoods met behulp van een leugendetectietest (!) want dit tot op heden sinds het bestaan van de nota van 21.02.2016 – thans méér dan 4,5 jaar – nog nooit is gebeurd;

Aangezien in dit kader het ook vermeldenswaard is dat de raadsman van DVZ in haar memorie n.a.v. de tweede RVV-procedure de ontvangst van het aangetekend schrijven dd. 12.12.19 van de raadsman van verzoeker waarbij o.b.v. art. 4 én 5 van de wet van 11 april 1994 een integrale kopie van het administratief dossier van verzoeker werd opgevraagd niet ontkende doch terzake de kritiek van verzoeker dat hij recht had om een integrale kopie van zijn administratief dossier te ontvangen (én niet enkel in te zien) verzoeker gewoon doorverwees (sic) naar de klachtprocedure bij de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten;

Aangezien voorts de bestreden beslissing nalaat o.a. te specificeren welk 'misdrijf' verzoeker dan wel zou gepleegd hebben, de aard en de ernst ervan toe te lichten alsook het tijdsverloop sinds het beweerd plegen van het misdrijf en het gedrag van verzoeker sindsdien én hieruit voortvloeiende wat precies het 'actueel persoonlijk gedrag' van verzoeker is, hetwelke 'een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging' vormt 'voor de nationale veiligheid van het land' zeker wanneer blijkt dat DVZ reeds 4,5 jaar beschikt over beweerde info van de VSSE waardoor men huidige bestreden beslissing reeds veel eerder had kunnen nemen en de pertinente vraag zich stelt waarom DVZ dit niet heeft gedaan;

Aangezien het bovenstaande echter gelet op de Boultif-Unercriteria zoals deze voortkomen uit de gelijknamige EHRM-arresten van 02.08.11 én 18.10.06 - én dewelke ook nog een familiale toetsing inhouden die in casu door de bestreden beslissing veel te summier werd gedaan - niettemin noodzakelijk was om een 'fair balance' te kunnen doen;

Aangezien voorts de bestreden beslissing geheel ten onrechte stelt dat het Russische huwelijk van verzoeker met zijn Belgische echtgenote niet naar Belgisch recht zou erkend zijn daar een eenvoudige consultatie van het rijks/vreemdelingenregister leert dat het huwelijk van verzoeker weldegelijk erin werd vermeld (!) en aldus erkend werd naar Belgisch recht;

Aangezien dit 'Belgische' huwelijk van verzoeker een bijkomende basis van verblijfsrecht vormt voor verzoeker en hij tot op heden op deze basis nog geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend doch wel gerechtigd is op deze basis een dergelijke aanvraag in te dienen;

Aangezien de bestreden beslissing ook ten onrechte voorhoudt dat verzoeker niet in het bezit zou geweest zijn op het moment van zijn arrestatie van een geldig paspoort doch echter dit paspoort door de echtgenote van verzoeker op het moment van zijn arrestatie aan de Politie van SINT-NIKLAAS overhandigd is geweest en zich in zijn administratief dossier bevindt;

Aangezien ten slotte er absoluut geen risico op onderduiken in hoofde van verzoeker is én er terzake geen enkele indicatie is én voorheen ook nooit geweest is én de bestreden beslissing op dit vlak ook géén enkel concreet element aanbrengt;

dat in ieder geval aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing dan ook niet alleen o.a. artikel 13 EVRM juncto artikel 6 EVRM schendt doch ook artikel 3 én 8 EVRM; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook de hoorplicht (audi et alteram partem);

Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker sowieso niet mag verwijderd worden naar de Russische Federatie zolang er geen uitsluitel is gegeven omtrent het beroep tot nietigverklaring, hetwelke verzoeker per zelfde post instelt tegen de huidige bestreden beslissing.

Verzoeker dient immers de mogelijkheid te hebben dat deze procedure wordt behandeld voor de annulatierechter. Deze mogelijkheid wordt hem thans door de bestreden beslissingen ontnomen met mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg (schending artikel 13 EVRM juncto artikel 6 EVRM).

Er mag dan ook geen uitvoering worden gegeven aan de bestreden verwijderingsbeslissing."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft tevens de feitelijke vaststellingen weer die hebben geleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo geeft hij - met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van Vreemdelingenwet - aan dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Daarnaast wordt - in verband met de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet - vastgesteld dat de verzoeker door zijn gedrag een ernstig en actueel gevaar vertegenwoordigt voor de nationale veiligheid. De gemachtigde verwijst hiertoe naar de door de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) op 21 september 2016 opgemaakte nota omtrent de verzoeker, waaruit blijkt dat hij gekend is als salafist en dat hij gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken. Er wordt tevens toegelicht dat de verzoeker sinds jaren nauwe contacten onderhoudt met anderen die eveneens geradicaliseerd zijn in België, alsook geradicaliseerden van de Kaukasische gemeenschap, alsook daarbuiten, dat hij ook gekend is als aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus en dat er onder zijn contacten meerdere personen zijn die ofwel in Syrië verbleven hebben ofwel actief hebben bijgedragen aan het ondersteunen van groepen daar. De gemachtigde benadrukt tevens dat deze nota meerdere malen werd bevestigd en somt vervolgens de data van deze bevestigingen op. De gemachtigde licht voorts uitdrukkelijk toe dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat deze maatregel werd genomen met respect voor de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt verwezen naar verzoekers gezinsleven met zijn Belgische zoon en echtgenote en wordt ook op uitvoerige wijze toegelicht waarom verzoekers banden met België niet van dermate uitzonderlijke aard zijn dat zij zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn gedrag vertegenwoordigt voor de nationale veiligheid. Ook de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en de beslissing tot terugleiding naar de grens, worden op uitgebreide wijze gemotiveerd in rechte zowel als in feite. Met name wordt op uitdrukkelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet (afwezigheid van termijn) en van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (terugleiding naar de grens). De gemachtigde maakt in dit kader melding van een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde en de gemachtigde licht ook nader toe op welke wijze hij tot deze vaststellingen is gekomen. Het gegeven dat sommige van de motieven zowel gehanteerd worden ter ondersteuning van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek als voor de beslissing tot terugleiding naar de grens, impliceert niet dat de bestreden beslissingen niet afdoende of niet pertinent zouden zijn gemotiveerd. De verzoeker brengt in zijn enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor omtrent bepaalde van de in de bestreden akte veruitwendigde motieven. Deze inhoudelijke kritiek betreft niet de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Meer nog, aangezien de verzoeker erin is geslaagd de motieven inhoudelijk te betwisten, blijkt dat de opgenomen motieven hem op afdoende wijze in kennis stellen van de redenen die aan deze beslissingen ten grondslag liggen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2.2. In de mate dat de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op de motieven van de bestreden akte, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Er moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan in voorliggende zaak samen met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht.

De verzoeker brengt vooreerst aan dat de bestreden beslissing in hoofdzaak gebaseerd is op een nota van de VSSE van 21 februari 2016 (in werkelijkheid 21 september 2016), die later meermaals zou zijn bevestigd. Deze nota van de VSSE en de latere bevestigingen komen in de bestreden beslissing aan bod bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en zij worden naar voor gebracht ter ondersteuning van de vaststelling dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land. Deze redengeving kan tevens worden teruggevonden ter ondersteuning van de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet en de beslissing om voor de verwijdering geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, alsook ter ondersteuning van de beslissing tot terugleiding naar de grens op grond van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. In geen van deze beslissingen worden de nota van de VSSE, en de bevestigingen ervan, echter als eerste redengeving naar voor geschoven.

Met name wordt bij de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in de eerste plaats toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en wordt hieromtrent gesteld dat de verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. De verzoeker brengt hiertegen in dat zijn paspoort wel degelijk werd afgegeven aan de politie van Sint-Niklaas. Daar waar een kopie van dit paspoort zich inderdaad in het administratief dossier bevindt, blijkt hieruit evenwel dat het is vervallen sedert 19 juni 2020. De vaststelling dat de verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort, strookt dan ook met de voorliggende gegevens. Dat de verzoeker evenmin in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel wordt voorts niet betwist en ook deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° [...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]”.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, wanneer hij vaststelt dat de betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten (cf. artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet), een bevel om het grondgebied “moet” afgeven, terwijl hij “kan” beslissen om een bevel af te geven wanneer de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (cf. artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet). De algemene verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling die zich in het Rijk ophoudt zonder enig geldig verblijfsdocument, houdt verband met de omzetting in van artikel 6, eerste lid, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven die de nationale autoriteiten de verplichting oplegt om, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punt 46 en de aldaar aangehaalde rechtspraak: El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57).

De beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, berust dan ook in de eerste plaats op de vaststelling dat de verzoeker geen regelmatig verblijf heeft in België, en niet op de vaststelling dat er van hem een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid uitmaakt. In casu wordt de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoeker niet weerlegd. Hierna zal blijken dat de verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat er hogere verdragsrechtelijke normen zouden zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in elk geval overeind op grond van de correcte toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich reeds voldoende geschraagd is op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat de verzoeker nog een belang kan doen gelden bij zijn kritiek betreffende de nota van de VSSE, die de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet betreft.

Inzake het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, stelt de Raad vast dat deze beslissing in de eerste plaats toepassing maakt van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
[...]*

*§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
[...]*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° [...]

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,
of;
[...]*

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Aangezien het niet om cumulatieve voorwaarden gaat (‘of’) volstaat de toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet om een beslissing tot verwijdering te kunnen nemen zonder hierbij enige termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De verzoeker brengt in zijn enig middel naar voor dat er absoluut geen risico op onderduiken bestaat en dat er hieromtrent geen enkele indicatie is of is geweest. Hij ziet evenwel geheel over het hoofd dat de bestreden beslissing wel degelijk de concrete elementen weergeeft ter verantwoording van het vastgestelde risico op onderduiken. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd:

“8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 15/07/2008 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in, waarvan hij op 22/10/2009 afstand deed.

Op 06/08/2008 diende betrokkene een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9 ter van de wet van 25/12/1980), hetgeen op 10/11/2011 als ongegrond beschouwd werd. Die beslissing werd op 31/05/2012 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarop volgend werd er op 25/10/2016 een nieuwe beslissing genomen, namelijk dat de aanvraag zonder voorwerp was geworden.

Op 10/09/2008 diende betrokkene een aanvraag tot humanitaire regularisatie in (artikel 9 bis van de wet van 25/12/1980), dewelke op 03/03/2011 als ongegrond beschouwd werd.

Betrokkene diende op 11/09/2018 een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van zijn Belgisch kind [K., Y. T.]. Die aanvraag werd op 25/01/2019 geweigerd. Tegen die beslissing ging betrokkene in beroep op 20/03/2020, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24/07/2020 besliste om dat beroep te verwerpen.”

De verzoeker toont op geen enkel wijze aan waarom deze elementen, die steun vinden in de voorliggende stukken, niet zouden volstaan om te besluiten dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat. De loutere bewering dat er absoluut geen risico op onderduiken is in hoofd van de verzoeker, volstaat niet om de vaststellingen van de gemachtigde te ontkrachten. Het betreft een loutere opportunistiekritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Bijgevolg blijft ook de beslissing om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan overeind op grond van de toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De kritiek omtrent de nota van de VSSE betreft enkel de motieven die worden gehanteerd voor de toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en deze kritiek kan, gelet op voorgaande vaststelling, op zich niet leiden tot de nietigverklaring en dus ook niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot de beslissing tot terugleiding naar de grens op grond van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat twee motieven worden vermeld. Enerzijds wordt opnieuw gewezen op het gegeven dat de verzoeker verschillende verblijfsaanvragen heeft ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing en anderzijds wordt gesteld dat de verzoeker een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Los van het feit dat niet wordt aangetoond dat het eerste motief niet zou volstaan moet worden aangegeven dat omtrent het gevaar voor de nationale veiligheid wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit de nota van 21.09.2016 (referentie NA/2016/2321/G11) afkomstig van de Staatsveiligheid, blijkt dat mijnheer gekend is als salafist en gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken. Verder blijkt hij sinds jaren nauwe contacten te onderhouden met anderen die eveneens geradicaliseerd zijn in België, alsook geradicaliseerden van de Kaukasische gemeenschap, alsook daarbuiten (de Turkse gemeenschap met name). Mijnheer is ook gekend als aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus. Onder zijn contacten zijn meerdere personen die ofwel in Syrië verbleven hebben ofwel actief hebben bijgedragen aan het ondersteunen van groepen daar.

Deze nota werd bevestigd op latere data, meer bepaald op 13/03/2017, op 10/09/2018, op 25/01/2019 en op 25/08/2020. De Staatsveiligheid onderschrijft de bevindingen rond betrokkene nog steeds. Vandaar dat het redelijk is te stellen dat betrokkene, door zijn actueel, persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land. Betrokkene werd eerder hierom de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd, maar wist zich desalniettemin toch naar België te begeven.”

De verzoeker brengt hiertegen in dat er niet wordt gespecificeerd welk misdrijf hij dan wel zou gepleegd hebben en dat evenmin wordt toegelicht welke de aard en de ernst van dit misdrijf zou zijn, alsook het tijdsverloop sinds het beweerde plegen van het misdrijf.

In de bestreden akte wordt inderdaad geen “misdrijf” als dusdanig vermeld. Niettemin moet worden opgemerkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder enkel op basis van het feit dat een vreemdeling reeds een ernstig misdrijf pleegde zou kunnen oordelen dat deze vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Verder dient te worden opgemerkt dat de verweerder, blijkens de weergegeven motieven, wel degelijk is uitgegaan van het persoonlijk gedrag van de verzoeker en dat hij, op basis van een nota van de VSSE van 21 september 2016 en op grond van de latere en recente bevestigingen van de VSSE dat deze nota nog steeds actueel is, heeft geoordeeld dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land. Aangezien het ernstig en actueel gevaar voor de nationale veiligheid niet berust op de vaststelling dat de verzoeker een misdrijf gepleegd heeft, valt ook niet in te zien waarom de gemachtigde rekening zou moeten houden met het tijdsverloop sinds het beweerde misdrijf.

De verzoeker beweert dat hij in het kader van zijn eerste procedure voor de Raad met betrekking tot de weigering van zijn eerste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie had vastgesteld dat de nota van de VSSE en de daaropvolgende bevestigingen zich niet in het administratief dossier bevonden. Hij geeft ook aan dat hij in het kader van zijn tweede procedure voor de Raad, vanwege de verweerder geen integrale kopie heeft verkregen van het administratief dossier. Deze kritiek laat niet toe vast te stellen dat de thans voorliggende verwijderingsmaatregel door enig gebrek zou zijn aangetast.

Uit niets blijkt voorts dat de verzoeker, naar aanleiding van de thans bestreden akte, bij het bevoegde bestuur ook maar op enige wijze inzage heeft gevraagd in of afschrift heeft gevraagd van het administratief dossier en bovendien werd de verzoeker ter gelegenheid van de terechtzitting van 8 september 2020 in de mogelijkheid gesteld om het integrale administratief dossier in te kijken. Ter terechtzitting is overigens gebleken dat de raadsman van de verzoeker wel degelijk over een afschrift beschikt van de nota van de VSSE van 21 september 2016. De Raad merkt dienaangaande nog op dat niets laat veronderstellen dat de verweerder in het kader van de onderhavige vordering een onvolledig administratief dossier zou hebben neergelegd of dat hij bepaalde stukken waarover hij beschikt niet aan de Raad zou hebben overgemaakt.

Zowel de nota van 21 september 2016, als alle in de bestreden akte opgesomde communicaties van latere data tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de VSSE, bevinden zich in het administratief dossier. De Raad heeft deze stukken ingekeken en kan enkel vaststellen dat hierin inderdaad wordt gemeld dat de verzoeker gekend is als salafist en dat hij gekend is om bijzonder radicale religieuze standpunten te hebben en uit te spreken, dat hij sinds vele jaren nauwe contacten onderhoudt met anderen die eveneens geradicaliseerd zijn in België, zowel met geradicaliseerden van de Kaukasische gemeenschap als daarbuiten (met name de Turkse gemeenschap), dat de verzoeker gekend was als aanhanger van de terroristische organisatie Emiraat van de Kaukasus en dat er onder zijn contacten meerdere personen zijn die ofwel in Syrië verbleven hebben ofwel actief hebben bijgedragen aan het ondersteunen van groepen daar. Ook de vaststelling dat deze nota *“werd bevestigd op latere data, meerbepaald op 13/03/2017, op 10/09/2018, op 25/01/2019 en op 25/08/2020”* strookt met de gegevens van het administratief dossier.

Waar de verzoeker argumenteert dat deze nota slechts een schrijven is, waarin de administrateur-generaal van de VSSE zonder enige bronvermelding of onderbouwing geheel bewijsloos een aantal zaken poneert, waartegen hij onmogelijk een negatief bewijs kan leveren, en waar hij laat uitschijnen dat deze nota en de bevestigingen niet zouden volstaan om te besluiten dat hij een ernstig gevaar uitmaakt voor de nationale veiligheid, dient erop te worden gewezen dat de Raad hieromtrent recent nog heeft geoordeeld.

In het arrest nr. 238 909 van 24 juli 2020, dat als verwerpingsarrest tussen de betrokken partijen is bekleed met een gezag van gewijsde, heeft de Raad hieromtrent als volgt overwogen:

“Verzoekers betoog dat de VSSE zijn bronnen niet heeft bekendgemaakt laat niet toe te oordelen dat de vaststellingen van deze instantie incorrect zijn. Er zijn in casu ook geen andere redenen om aan te nemen dat de bevindingen van de VSSE, zoals opgenomen in het verslag van 19 september 2016 en waarvan de actualiteit door de VSSE vervolgens meermaals werd bevestigd, niet juist zouden zijn of dat deze in twijfel moeten worden getrokken. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat verweerder pas het initiatief nam om de VSSE te bevragen nadat hij er door de Belgische verbindingsofficier van de federale politie in Moskou van op de hoogte was gesteld dat verzoeker ook daar bekend stond als gevaarlijk. Het gegeven dat de VSSE, om evidente redenen en gelet op artikel 13, derde lid van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen en veiligheidsdiensten, zijn bronnen niet zonder meer kan prijsgeven impliceert ook niet dat verzoeker niet de mogelijkheid zou hebben om aan te tonen dat de vaststellingen van deze veiligheidsdienst niet (langer) correct zijn. Hij vermog immers stukken aan te brengen die toelaten vast te stellen dat hij andere milieus frequenteert dan deze waarvan sprake in het verslag van de VSSE, dat de vaststellingen van de VSSE niet verenigbaar zijn met zijn vroegere beroepsbezigheden, door aan te tonen dat hij lid is van organisaties die geen extremistisch wereldbeeld uitdragen en door, meer algemeen, duidelijkheid te scheppen over zijn levenswandel. Verzoeker doet dit echter niet. De Raad merkt op dat verzoekers raadsman ter terechtzitting weliswaar nog voorhoudt dat verzoeker actief was bij de politie- of veiligheidsdiensten, doch dat deze verklaring niet te verenigen is met de vaststelling dat verzoeker voorheen, in een andere procedure voor de Raad, aangaf dat hij actief was in de bouwsector en dat hij rebellen die streden tegen president Kadyrov in Tsjetsjenië bijstond. De Raad kan enkel vaststellen dat de in het verleden door verzoeker zelf afgelegde verklaringen de vaststellingen van de VSSE veeleer ondersteunen.

Het is niet kennelijk onredelijk om een vreemdeling die bekend staat als een aanhanger van een terroristische organisatie te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid (...).”

De raadsman van de verzoeker brengt ter terechtzitting wel een aantal beweringen - hij stelt dat bij een bezoek aan de Belgische ambassade werd vastgesteld dat hij gewapend was - naar voor omtrent de redenen waarom de verbindingsofficier te Moskou zou hebben gemeld dat hij ook daar bekend staat als gevaarlijk, doch deze loutere beweringen volstaan hoe dan ook niet om afbreuk te doen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 238 909.

De verzoeker brengt in het verzoekschrift geen andere elementen aan dan deze die hij reeds heeft laten gelden in het kader van het beroep dat heeft geleid tot het voornoemde verwerpingsarrest van 24 juli 2020. Aangezien in de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar dezelfde nota van de VSSE, naar dezelfde bevestigingen en bijkomend naar een nog recentere bevestiging van de VSSE dat de nota nog steeds actueel is, en de verzoeker verder wederom geen enkel element naar voor brengt om zijn levenswandel te verduidelijken, dient het gewijsde in het arrest nr. 238 909 te worden bevestigd. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat hij zich niet kon verdedigen tegen de 'aantijgingen' van de VSSE.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker ook in het kader van de thans voorliggende vordering niet concreet aannemelijk maakt dat de vaststellingen van de VSSE, waarvan door de VSSE blijkens een mailbericht van 25 augustus 2020 nogmaals werd bevestigd dat zij actueel zijn, incorrect zijn. De verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde op grond van deze informatie, alsook op grond van de niet-betwiste vaststelling dat de verzoeker toch naar België is gekomen niettegenstaande hem eerder omwille van deze redenen van staatsveiligheid de toegang tot het grondgebied werd geweigerd, buiten elke redelijkheid om zou hebben besloten dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land.

Waar de verzoeker stelt dat de diensten van de verweerder reeds sinds vier en een half jaar over de informatie van de VSSE beschikten en dat er niet kan worden uitgelegd waarom de bestreden beslissing niet eerder werd genomen, dient te worden gesteld dat deze kritiek geen betrekking heeft op de wettigheid van de bestreden verwijderingsmaatregel. Dat de verweerder nog niet eerder overging tot de effectieve verwijdering van de verzoeker, kan overigens worden verklaard door verzoekers onregelmatige binnenkomst en door het gegeven dat de verzoeker nadien tot twee maal toe een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart in functie van zijn Belgische zoon (cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet). Tijdens de behandeling van deze aanvragen werd de verzoeker - zoals voorzien in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen - telkenmale in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie waardoor een gedwongen verwijdering niet aan de orde was. Bovendien moet worden geduimd dat de verweerder de bepalingen van artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet dient te respecteren. Hierin is bepaald dat, behalve indien er een toestemming van de betrokken vreemdeling is of wanneer een beslissing is gesteund op "*dwingende redenen*" van nationale veiligheid – wat niet blijkt –, tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en er geen zodanige maatregel ten opzichte van de vreemdeling mag worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend (cf. RvS 11 mei 2017, nr. 238.170). Bijgevolg kon de verweerder pas vanaf de kennisname van 's Raads arrest nr. 238 909 van 24 juli 2020, gewezen inzake de beslissing van 23 januari 2020 waarbij het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd, overgaan tot de afgifte van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. De verzoeker kan van de verweerder dan ook niet ernstig verwachten dat hij de duidelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich zou neerleggen. Alleszins heeft de verzoeker geen rechtmatig belang bij een dergelijke kritiek. Ongeveer een maand na het voormelde verwerpingsarrest, op 25 augustus 2020, heeft de gemachtigde de thans bestreden verwijderingsmaatregel getroffen. Er blijkt dan ook niet dat de verweerder zodanig lang zou hebben getalmd om verzoekers daadwerkelijke verwijdering te bevelen dat er sprake zou kunnen zijn van een stilzitten van het bestuur dat onverenigbaar is met het vastgestelde ernstige en actueel gevaar voor de nationale veiligheid.

De verzoeker betoogt voorts dat de gemachtigde ten onrechte heeft gemotiveerd dat zijn Russisch huwelijk niet naar Belgisch recht zou zijn erkend. Deze vaststelling strookt inderdaad niet met de gegevens van het administratief dossier. Hoewel de gemachtigde niet op goede gronden heeft gesteld dat het huwelijk niet erkend werd in België, dient te worden opgemerkt dat dit motief geenszins een determinerend motief vormt voor de afgifte van de bestreden verwijderingsmaatregel.

De gemachtigde heeft immers op geen enkele wijze ontkend dat de verzoeker in België een gezinsleven heeft ontplooid met zijn echtgenote, [T. F. A.]. De gemachtigde heeft hieromtrent uitdrukkelijk gesteld dat “(h)et feit dat betrokkene gehuwd is in Rusland met een met een Belgische onderdane, en met haar en hun kind samenwoont” hem geen automatisch recht op verblijf geeft en vervolgens heeft de gemachtigde ook verzoekers privé- en gezinsbelangen (de banden met zijn partner en kind) afgewogen tegenover het belang van de staat om het land te beschermen tegen het actuele en ernstige gevaar voor de nationale veiligheid dat van de verzoeker uitgaat. De stelling dat verzoekers huwelijk niet werd erkend in België, betreft dan ook een geheel overtuigende vaststelling. De kritiek hiertegen is derhalve onontvankelijk (zie onder meer: RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoeker de erkenning van zijn huwelijk in België louter naar voor brengt ter ondersteuning van zijn kritiek dat dit ‘Belgische’ huwelijk een bijkomende basis van verblijfsrecht vormt en dat hij op deze basis tot op heden nog geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Deze kritiek strookt niet met de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt dat de verzoeker op 1 april 2016, vanuit Rusland, een aanvraag voor een visum lang verblijf indiende teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 28 september 2016. De verzoeker brengt geen enkel concreet en recent element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote, in weerwil van deze eerdere weigering, thans wel aan de orde zou zijn.

In zoverre nog wordt aangevoerd dat op de bestreden akte ten onrechte wordt vermeld dat de verzoeker voorafgaandelijk werd gehoord, merkt de Raad op dat uit de voorliggende stukken wel degelijk blijkt dat de verzoeker door de politie van Sint-Niklaas werd gehoord. Bovendien gaat het om een vermelding die voorafgaat aan en los staat van de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. De kritiek op een dergelijke, louter informatieve vermelding, kan hoe dan ook niet tot de nietigverklaring leiden. Er valt voorts niet in te zien waarom er op de verweerder een verplichting zou rusten om de schriftelijke weerslag van verzoekers eigen verklaringen (in casu het administratief rapport en het formulier hoorrecht) bij de bestreden akte te voegen.

De verzoeker brengt tot slot nog naar voor dat de Boultif/Uner-criteria een familiale toetsing inhouden en hij stelt dat deze toetsing in casu veel te summier werd gedaan. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde verzoekers familiale belangen wel degelijk op concrete wijze heeft afgewogen. In de bestreden akte werd hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart gehuwd te zijn met [T., F. A.] ([...] met Belgische nationaliteit). Dit huwelijk is echter niet erkend in België. Daarnaast woont betrokkene samen met hun kind [K., Y. T.] ([...] met Belgische nationaliteit). Het feit dat betrokkene gehuwd is in Rusland met een met een Belgische onderdane, en met haar en hun kind samenwoont, geeft hem geen automatisch recht tot verblijf.

Betrokkene diende op 11/09/2019 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn zoon [K., Y. T.] die de Belgische nationaliteit heeft. Op 25/01/2019 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Rusland geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op het Belgisch minderjarig kind. Betrokkene en zijn kind kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kan het kind betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat het kind – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)’.

Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België (en samenwoont met zijn partner en hun kind), weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de dreiging voor de nationale veiligheid. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de nationale veiligheid.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde verzoekers banden met zijn partner en kind, alsook zijn lang verblijf in België, wel degelijk op concrete wijze heeft afgewogen tegenover de ernst van de actuele dreiging voor de nationale veiligheid die van verzoekers gedrag uitgaat. De verzoeker brengt, behoudens de onontvankelijke kritiek betreffende de erkenning van zijn huwelijk, geen enkel concreet gegeven naar voor betreffende zijn gezins- en/of privéleven waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Met de bijzonder vage bewering dat de familiale toetsing al te summier is, toont de verzoeker dan ook geen zorgvuldigheids- of motiveringsgebrek aan. Hierna zal overigens blijken dat niet wordt aangetoond dat de (tenuitvoerlegging van) de bestreden verwijderingsmaatregel het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven van de verzoeker op onevenredige wijze zou aantasten.

Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat de verweerder de bestreden verwijderingsmaatregel niet deugdelijk zou hebben voorbereid of dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Evenmin wordt een kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden verwijderingsmaatregel onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, of van het redelijkheidsbeginsel kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.2.3. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 19 mei 2020, nr. 247.581; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275).

Aan de hoorplicht is in beginsel voldaan wanneer de betrokkene alle nuttige elementen kan laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen. Dit houdt in dat het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene de mogelijkheid moet bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die haars inziens de ernstige en in hoofde van de verzoeker nadelige maatregel verantwoorden. De hoorplicht en dus het recht van de betrokkene om zijn standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, houdt onder meer in dat betrokkene voorafgaandelijk kennis krijgt van de aard van de maatregel die wordt overwogen. Deze verplichting houdt niet in dat aan betrokkene voorafgaandelijk tevens de kwalificatie van de te nemen maatregel moet worden meegedeeld of dat aan verzoeker de determinerende redenen voor de voorgehouden maatregel moeten worden meegedeeld. De vraag of aan de hoorplicht is voldaan moet *in concreto* worden beantwoord (RvS 11 april 2018, nr. 241.214; RvS 20 april 2017, nr. 237.958).

Uit de voorliggende stukken blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, dat de verzoeker vlak voorafgaand aan het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk werd gehoord. Uit het 'forumulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' van 25 augustus 2018, dat door de verzoeker werd ondertekend, blijkt dat de verzoeker door P. M. (1^e inspecteur), via een informatieblad werd geïnformeerd over de gedwongen verwijdering die de overheid hem wenst op te leggen. Vervolgens werden aan de verzoeker een aantal specifieke vragen gesteld, onder meer omtrent een eventueel gezinsleven in België. Uit het administratief rapport van 25 augustus 2020 blijkt dat M. V. D. M., politiebeambte te Sint-Niklaas, de verzoeker tevens op uitdrukkelijke wijze de gelegenheid heeft geboden om elementen kenbaar te maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf en om elementen te verduidelijken die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan. Op de eerste vraag verwees de verzoeker naar zijn gezinsleven met zijn vrouw en kind en naar aanleiding van de laatste vraag heeft de verzoeker geen concrete elementen naar voor gebracht. Hieruit blijkt dat de verzoeker op de hoogte was van de op til staande verwijdering en dat hij wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om alle nuttige elementen te laten gelden om te voorkomen dat de verweerder zou beslissen tot de onmiddellijke verwijdering.

Waar de verzoeker stelt dat hij nooit kennis heeft gekregen van de concrete elementen of de bronnen waarover de VSSE beschikt zodat hij zich niet kan verweren tegen de bewijsloze aantijgingen uit de nota van 21 september 2016, merkt de Raad op dat de hoorplicht niet inhoudt dat de verweerder voorafgaand aan de thans bestreden verwijderingsmaatregel de bronnen zou moeten overmaken waarop deze of gene motieven van de te nemen beslissing berusten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker reeds sinds lang op de hoogte was van het bestaan van de nota van de VSSE. Immers heeft de verweerder deze nota meermaals aangewend om verzoekers opeenvolgende aanvragen te weigeren. Reeds in maart 2017 werd op deze grond aan de verzoeker de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging in België (type D) geweigerd. De verzoeker heeft nagelaten om tegen deze beslissing een rechtsmiddel in te stellen, doch hij opteerde ervoor om alsnog op onregelmatige wijze naar België af te reizen. Nadien werd de nota van de VSSE aangewend ter ondersteuning van de beslissingen van 25 januari 2019 en 23 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het kader van de gezinshereniging met verzoekers Belgische zoon. Tegen deze beslissingen heeft de verzoeker wel een beroep ingesteld bij de Raad. De verzoeker heeft zodoende reeds meermaals de kans gehad om een concrete betwisting naar voor te brengen met betrekking tot de informatie van VSSE, waarop de verweerder zich reeds tot driemaal toe heeft gebaseerd om te besluiten dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. In deze omstandigheden valt niet in te zien waarom de verweerder hem in het kader van de thans bestreden verwijderingsmaatregel uitdrukkelijk zou moeten confronteren met en horen over de informatie van de VSSE.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, blijkens 's Raad arrest nrs. 238 909, reeds ter gelegenheid van zijn beroep van 20 maart 2020 een afschrift heeft ingezien van de nota van de VSSE. De inhoud van deze nota wordt tevens integraal toegelicht in de opeenvolgende weigeringsbeslissingen van 25 januari 2019 en 23 januari 2020. Aangezien de verzoeker reeds lang voorafgaand aan het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel op de hoogte was van het bestaan én van de inhoud van de nota van de VSSE en hij eveneens wist dat de vaststellingen van de VSSE ertoe leiden dat hij geen regelmatig verblijf kan bekomen in België, valt niet in te zien waarom de verzoeker hieromtrent ter gelegenheid van zijn interviews van 25 augustus 2020 niet op nuttige wijze voor zijn belangen zou hebben kunnen opkomen.

Daar waar de hoorplicht niet zover reikt dat de verweerder voorafgaandelijk de bronnen moet meedelen inzake het motief betreffende de ernstige bedreiging van de openbare orde en aangezien de hoorplicht op zich ook niet de verplichting inhoudt om de betrokkene mondeling te horen (cf. RvS 15 januari 2020, nr. 246.623), kan a fortiori niet tot een schending van de hoorplicht worden besloten omdat de verzoeker nooit is verhoord met behulp van een leugendetectietest.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker genoegzaam in de mogelijkheid werd gesteld om alle nuttige elementen te laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen.

Een schending van de hoorplicht blijkt op het eerste gezicht niet.

3.2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Aangezien de verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM evenwel niet aan de orde, maar moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging dienen een aantal elementen in aanmerking te worden genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat zij niet voldeden aan de immigratieregels. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

De Raad stelt vast dat het niet geheel duidelijk is welke grieven uit het enig middel precies slaan op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Met de kritieken betreffende de vaststelling dat verzoekers gedrag een ernstige en actuele dreiging vormt voor de nationale veiligheid van het land – kritieken die hierboven reeds werden besproken en niet ernstig werden bevonden – toont de verzoeker op zich nog niet aan dat de verwijdering naar zijn land van herkomst enig door artikel 8 van het EVRM beschermd belang zou miskennen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk op concrete wijze rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België. Er wordt in de bestreden akte ook uitdrukkelijk overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. In dit kader stelt de gemachtigde vooreerst dat de verzoeker geen automatisch verblijfsrecht kan doen gelden op grond van het gegeven dat hij in Rusland gehuwd is met een Belgische onderdane, en met haar en hun kind samenwoont. Vervolgens geeft de gemachtigde aan dat de aanvraag gezinshereniging in functie van verzoekers zoon, werd geweigerd op 25 januari 2019 en benadrukt hij dat de verzoeker zijn preciaire verblijfssituatie niet kan ontkennen. De gemachtigde ontkent niet dat de verwijdering een impact zal hebben op het Belgisch minderjarig kind, doch hij geeft aan dat deze impact beperkt zal blijven aangezien de verzoeker en zijn kind tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en het kind de verzoeker eventueel ook kan bezoeken in het land van herkomst. Daarnaast wordt gesteld dat er geen ernstige hinderpalen zijn aangetoond die beletten dat het kind – al dan niet tijdelijk – bij de betrokkene in het land van herkomst of elders kan verblijven. Tot slot wordt nog gemotiveerd dat de verzoeker wel banden met België heeft ontwikkeld en er samenwoont met partner en kind, doch dat deze banden niet van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de nationale veiligheid.

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat de verzoeker niet kan ontkennen dat zijn verblijfssituatie in België van preciaire aard was. Het blijkt immers dat de verzoeker, na de opeenvolgende beslissingen waarbij hem een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met zijn echtgenote en kind werden geweigerd, toch besloten heeft om zonder het vereiste visum naar België af te reizen. Daarna heeft hij in België nog twee aanvragen ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht te bekomen in functie van zijn Belgisch kind. Opnieuw werd aan de verzoeker het verblijf in België geweigerd. De verzoeker was er zich dan ook terdege van bewust dat hij nooit over enig verblijfsrecht beschikte dat hem feitelijk in staat zou stellen om zijn gezinsleven hier ten lande te ontwikkelen. In dit geval kan enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, aanleiding geven tot een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 107-108 en de daar opgesomde rechtspraak; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De verzoeker, die niet eens verduidelijkt waarom hij voor het verderzetten van zijn gezinsbanden aan België zou zijn gebonden en evenmin concreet toelicht waarom het verderzetten van het gezinsleven met zijn echtgenote en kind elders niet mogelijk zou zijn, toont zulks op geen enkele wijze aan. Dit geldt in casu des te meer nu de ernstige en actuele dreiging voor de nationale veiligheid dat van verzoekers gedrag uitgaat, niet wordt ontkracht zodat er naast het legitiem belang van de staat bij het doen naleven van de geldende verblijfsreglementering, ook een legitiem belang aanwezig is om de Belgische samenleving tegen deze bedreiging te beschermen.

In de mate dat de verzoeker nog vaagweg verwijst naar de Boultif/Uner-criteria, merkt de Raad op dat de gelijknamige arresten van het EHRM de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen betreffen, en niet van personen die – zoals in casu – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten en waarbij het bovendien voor alle gezinsleden, gelet op deze onregelmatige verblijf van één van hen, onmiddellijk duidelijk was dat het ontwikkelen of voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde, na een concrete beoordeling van verzoekers privé- en familiale belangen die op zich nog geen onoverkomelijke hindernissen vormen die aan een terugkeer naar verzoekers land van herkomst in de weg zouden staan, heeft besloten dat verzoekers belangen ondergeschikt zijn aan het belang van de Belgische staat bij de vrijwaring van de nationale veiligheid.

Met zijn betoog toont de verzoeker niet aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel een onevenredige aantasting zou uitmaken van zijn recht op de bescherming van het privé, gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet aangetoond.

3.2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoeker brengt echter geen enkele concrete argumentatie of begin van bewijs naar voor dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen.

De verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke en hij laat na om te verduidelijken welke slechte behandeling hij precies riskeert te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2.2.6. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

Er blijkt aldus niet dat de verzoeker zich dienstig kan beroepen op deze verdragsbepaling.

3.2.2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

De verzoeker voert weliswaar tevens de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, doch hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker zich in het voorliggende geschil niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM en dat hij evenmin een schending aannemelijk maakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Daarnaast moet worden gesteld dat de verzoeker, door te verwijzen naar een bepaling die voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, hoe dan ook niet aantoonde dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast. Bovendien voorziet de Vreemdelingenwet inzake verwijderingsmaatregelen slechts in de opschortende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet). Nergens is voorzien in een opschortende werking van het beroep tot nietigverklaring. De verzoeker heeft tegen de thans bestreden verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, waarbij hij in de mogelijkheid is gesteld om zijn grieven ontleend het EVRM te doen gelden en waarbij de ontwikkelde grieven daadwerkelijk werden onderzocht op hun merites. De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat deze rechtsgang, waarvan van rechtswege een opschortende werking uitgaat, geen effectief rechtsmiddel zou uitmaken in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.2.2.8. Het enig middel is op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

3.2.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,
mevr. I. CORNELIS,
mevr. C. DE GROOTE,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

Voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

G. DE BOECK